

Infinity of structure

Prožimanjem poznatog i nepoznatog, grupa umetnika međusobnom interakcijom i nadovezivanjem različitih medija materializuje svojevrsnu sinesteziju. Monumenalna kompozicija bezgraničnih struktura obogaćena je muzikom koja svojim jedinstvenim ritmom odaje utisak sinteze lokalnog i univerzalnog, pri čemu je lokalno prisutno kroz prizmu balkanske tradicije, dok univerzalno evocira osećaj širenja i sažimanja, poput snage koju kosmos nosi u sebi. „Infinity of structure“ beskrajnim repeticijama ilustruje živahnu igru kontrasta. Svaka od njih je originalni otisak – koliko god puta on bio proizveden ili reprodukovani, svaki je simultano isti i različiti, nalik čelijama koje nose potencijal deljenja. Svakom deobom nastaje nešto novo a isto – svakom repeticijom strukture se prožimaju do beskonačnosti.

„Infinity of structure“ spaja sakralno i profano kroz multiplikaciju motiva inspirisanih srpskim srednjovekovnim ornamentima. Dok su ornamenti činili neizostavni, pažljivo promišljeni deo arhitektonskog bogatstva crkava u srednjem veku, i svojim postojanjem evocirali misteriju svetog prostora, oni u savremenom kontekstu redefinišu način posmatračeve percepcije. Iako profano može biti duhovno, od afiniteta ličnosti koja doživljava rad zavisi da li će ornamente posmatrati kroz prizmu njihove pretpostavljene sakralnosti, istorijskog značaja manastira, ili pak u njihovom čisto dekorativnom obliku izvedenom iz latinskog glagola *ornare*.

Ne postoje optimalni odgovori na rad, niti je njegovo značenje jedno i uniformno – naprotiv. Uprkos opštem postojanju brojnih perspektiva, mogućnostima sagledavanja i interpretacijama rada, ne postoji univerzalni ključ za posmatranje ovog dela – ono se otvara i zatvara u oku posmatrača i posmatračeva ideja je njegova istina. Pred njim se otvara čitav novi, lični univerzum. Oko svake individue konstruiše delo na isti način na koji je i delo apriori konstruisano – polazeći od haosa ka redu, ono traga za suštinom, fokusirajući se na jedan ili više segmenata.